

Sygn. akt II CSK 286/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa małoletniego N. D.  
działającego przez matkę E. D.  
przeciwko P. B.  
o ustalenie ojcostwa i roszczenia z ojcostwem związane,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 27 października 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 grudnia 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych związanych z wykładnią art. 85 § 1 k.r.o. Po pierwsze, wskazał on na konieczność wyjaśnienia, czy wobec względnej bezpłodności osoby pozwanej w sprawie o ustalenie ojcostwa jednorazowe badanie DNA pozwala stwierdzić, że jest ona ojcem dziecka. Po drugie, jako istotne zagadnienie prawne sformułował on także pytanie, czy badanie DNA przeprowadzone jednorazowo i – w jego ocenie – w nieprawidłowy sposób, które dało 99% pewność co do ojcostwa pozwanego, stanowić wystarczającą podstawę do dokonania tego ustalenia.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Obie kwestie sformułowane przez skarżącego nie odpowiadają jednak tej przesłance. Odnoszą się one

w całości do problemu oceny dowodu z badania DNA jako podstawy ustalenia ojcostwa pozwanego. W obu wypadkach zmierzają one do odpowiedzi na pytanie, czy dowód ten mógł stanowić, w określonych okolicznościach, uzasadnioną podstawę dokonania tego ustalenia. W takim ujęciu kwestie te nie mogłyby jednak zostać wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. byłby on wówczas związany ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd drugiej instancji – a w konsekwencji, nie mógłby wypowiedzieć się co do wiarygodności dowodów przeprowadzonych w sprawie. Obok tego, kwestie wskazane przez skarżącego odnoszą się do problemu oceny dowodów w postępowaniu cywilnym (art. 233 § 1 k.p.c.), która uchyla się spod kontroli kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że powód nie dostrzegł tego, iż skarga kasacyjna dotknięta jest wadą powodującą odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, lecz wnioskował o jej oddalenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).